

Leninizm — sztandar walki o socjalizm

Bolesław Bierut

Komisja Repatriacyjna powinna oczekiwać na decyzje Konferencji Politycznej w sprawie jeńców

Wybitny działacz Partii Komunistycznej i Państwa Radzieckiego M. F. Szkiriатов

eczy" coraz
any za nor-
alny.
sprawę ze
za kampania
wych powo-
w umysłach
Niemczech,
dzi trzeźwo
ce nawet do
niemieckiej
są znamie-

W twórczym, pokojowym trudzie narodów wyzwolonych Lenin żyje i żyć będzie przez wieki

Referat wygłoszony przez tow. Edwarda Ochaba na akademii w Warszawie

Droży towarzysze!

Trzydzieści lat mija od tragicznego dnia śmierci wielkiego Lenina, ale pamięć o nim jest i będzie wiecznie żywa w sercach setek milionów ludzi pracy całego świata, a idee leninowskie promieniają coraz to potężniejszym blaskiem i oświetlają drogę ku szczęściu masom robotniczym i chłopskim walczącym o pokój i wolność narodów, o socjalizm i komunizm.

Od 30 lat ciało Lenina spoczywa w Mauzoleum na Placu Czerwonym, ale jego gigantyczna postać po dziś dzień bu-

dzi nienawidzi i strach wśród imperialistów, którzy w bezsilnym wściekłości widzą, że wbrew ich wysiłkom i prorokom nauki Lenina docierają do wszystkich krajów świata, że rośnie i krzepnie niezwykła armia bojowników wielkiej sprawy Lenina, armia ludzi pracy już wyzwolonych z jarzma kapitalizmu lub walczących o to wyzwolenie z głęboką wiarą i pewnością daną im przez Lenina, że jutro należy do nich, do robotników, chłopów i inteligencji pracującej, a nie do ciemniaków i wyzyskiwaczy.

800 milionów ludzi stanęło pod sztandarami leninizmu

Coraz to bardziej przemożny i rozstrzygający wpływ na losy i rozwój ludzkości wywiera największe mocarstwo świata — potężny Kraj Rad wykuty przez robotników i chłopów radzieckich pod wodzą Lenina i jego partii.

Pierwsze w dziejach ludzkości mocarstwo socjalistyczne — to najwspanialszy pomnik wzniesiony nieśmiertelnemu Leninowi przez bohaterkę narodów Związku Radzieckiego.

W ślad za narodami radzieckimi i w oparciu o ich braterską pomoc na wodzą ku socjalizmowi drogę leninowską wkroczyły narody krajów demokracji ludowej. Szesćset milionów nowych bojowników stanęło obok 200 milionów ludzi radzieckich pod zwycięskim sztandarem leninizmu.

Setki milionów ludzi pracy w krajach ujarzmionych przez imperializm i w sanych metropoliach kapitalistycznych patrzą

na kraje socjalizmu i demokracji ludowej jako na swe „bragdy szturmowe”, na swych braci klasowych torujących niewolnikom kapitału drogę do wolności.

Dumni jesteśmy z tego, że Polska Ludowa stanowi jedną z tych „bragad szturmowych” światowego ruchu rewolucyjnego i robotniczego, że ojczyzna nasza stała się silnym i niezłomnym ogniwem międzynarodowego obozu pokoju i postępu.

Dumni jesteśmy z tego, że polski lud pracujący pod kierownictwem PZPR w oparciu o braterską pomoc narodów radzieckich dokonał gigantycznego dzieła odbudowy kraju z potwornych zniszczeń wojennych, kładzie fundamenty socjalizmu, pomnaża siłę i chwałę naszego narodu, zwiększa nasz wkład w wielkie dzieło obrony pokoju i przyjaźni narodów.

Leninizm — nieomylną busolą naszej partii

Opublikowane w listopadzie ub. r. dokumenty IX Plenum KC PZPR mówią o ogromnych osiągnięciach Polski Ludowej i o skomplikowanych zadaniach jakie stanęły w obliczu II Zjazdu PZPR przed klasą robotniczą i całym ludem polskim w walce o szybszy wzrost stopy życiowej ludzi pracy.

Zadania te możemy rozwiązać tylko pod warunkiem pełnej mobilizacji sił naszego ludu pracującego i skupienia najszerzych mas wokół naszego rządu robotniczo-chłopskiego, wokół naszej partii kierującej się nieomylną busolą leninizmu.

Z dzieł Lenina i z dzieł jego wielkiego ucznia i kontynuatora — Stalina będziemy czerpać wskazania i nauki, będziemy ubrać się w niezawodny oręż ideologiczny.

Rozwijając dyskusję przedzjazdową dążymy do dalszego podniesienia poziomu ideologicznego naszej partii do lep-

szego przyswojenia sobie przez członków partii wypracowanych zasad leninowskich i umiejętne stosowania ich w praktyce.

Całe doświadczenie historyczne polskiego ruchu robotniczego uczy nas, że — jak mówił tow. Bierut — „polski rewolucyjny ruch robotniczy krępił i zwyciężał w miarę tego, jak jego partyną awangarda przyswajała sobie leninowskie zasady strategii i taktyki, w miarę tego, jak KPP, a potem PPR uczyły się z sposobu ścisłej stosować teorie marksizmu-leninizmu i doświadczenia zwycięskiej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego”.

Długi, trudny i bolesny był proces dostrzegania ideologicznego polskiego ruchu robotniczego, proces przeobrażenia na pozycje leninizmu.

Walke, jaką już przed sześćdziesiąt laty rozpoczęła SDKPiL przeciw PPS, przeciw tej zamaskowanej agencji burżu-

zacji w ruchu robotniczym, nie mogła przez długi okres dać pełnych i zadowalających rezultatów na skutek centrystowskich koncepcji i błędów samej SDKPiL.

W starej II Międzynarodowie ówczesni polscy socjaldemokraci znajdowali się na lewym skrzydle i zwalczając prawicowy oportunizm często zbliżali się do bolszewików, ale nie potrafili zrozumieć do głębi leninizmu i przejść na pozycje konsekwentnie leninowskie, nie wyzwalili się w pełni spod wpływu zachodnio-europejskiego, a zwłaszcza niemieckiego centryzmu.

Przewódcy SDKPiL nie rozumieeli przełomowego znaczenia tych nowych zasad strategii i taktyki, które zgodnie z wymaganiami walki klasowej nowego okresu historycznego, okresu imperializmu wniósł Lenin i bolszewicy do skarbicy mark-

sizmu, wzbogacając marksizm i uzbrajając klasę robotniczą w niezastąpiony oręż ideologiczny, oręż zwycięstwa.

Przewódcy SDKPiL z Różą Luksemburg na czele zajmowali stanowisko centrystowskie i dlatego nie potrafili wyeliminować wpływu szowinistycznej PPS wśród mas robotniczych i poprowadzić masy pracujące do zwycięstwa w walce o obalenie panowania burżuazji i obywateli.

Centryzm w gruncie rzeczy korzył się przed żywiołowością w ruchu robotniczym, abstrakcyjnie, mechanistycznie stawiał problem zdobycia władzy, nie doceniał znaczenia sojuszników w walce o władzę, nie wyzbył się nieufności do chłopów, nie rozumiał rewolucyjnego znaczenia ruchów narodowo-wyzwoleńczych, nie umiał przyjąć leninowskich zasad organizacyjnych.

Głęboka troska Lenina o dobro polskiego ruchu robotniczego

Surowa, często pełna pasji i sarkazmu krytyka błędów SDKPiL dokonywana wielokrotnie przez Lenina, ale równocześnie la surowa krytyka przepojona jest uczuciem głębokiej przyjaźni dla partii Feliksa Dzierżyńskiego i Róży Luksemburg, głębokiej troski o dobro polskiego ruchu robotniczego, głębokiej wiary, że polscy rewolucjoniści przezwyciężą braterską pomoc Rosji, że przezwyciężą swe słabości i wejdą na drogę bolszewizmu, jedną drogę wiodącą do zwycięstwa.

Lenin wysoko cenił SDKPiL i podkreślił, że historyczną zasługą tej pierwszej marksistowskiej partii w Polsce było proklamowanie obywateli, wzięcia zasady najsłabszej łączności robotników polskich i rosyjskich w ich walce klasowej.

W gorących słowach wyrażał się Lenin w 1905 r. o rewolucyjnej walce bohaterów proletariatu bohaterkiej Polski.

Lenin surowo i ostro krytykował błędy Róży Luksemburg, a z tym większą pasją piętnował renegeata Pawła Lewi, gdy ten usiłował wykorzystać błędne wypowiedzi Róży dla swych nieczystych celów.

„Odpowiemy na to — pisał Lenin — dwoma wierszami: pierwszej dobrej baśni rosyjskiej: „Orzeł pod grzędą czasem obniżył to wysoki, lecz kura nigdy nie wzięła pod obłoki”

Róża Luksemburg myliła się w kwestii niepodległości Polski,

myliła się w 1903 r. w ocenie niemieckiego, myliła się w teorii akumulacji kapitału, myliła się broniąc w lipcu 1914 r. razem z Plechanowem, Vanderveldem, Kautskim i in. — idei zjednoczenia bolszewizmu z niemieckim, myliła się w swych pracach pisanych w więzieniu w 1918 r. (przy czym suma, po wyjściu z więzienia, w końcu 1918 r. i na początku 1919 r. napisała znaczna część swych błędów). Jednakże pomimo tych swoich błędów była ona i pozostaje orłem, i nie tylko, pamięć o niej droga będzie zawsze komunistom całego świata, ale jej życiorys i pełne wydanie jej dzieł posłużą jako bardzo pożyteczna lekcja dla wychowania wielu pokoleń komunistów całego świata. „Socialdemokracja niemiecka po 4 sierpnia 1914 r. — to cuchnący trup” — oto wypowiedź Róży Luksemburg, z którą imię jej wchodzi do historii światowego ruchu robotniczego. A na smiętniku ruchu robotniczego, wśród kup na wozu, kurę w rodzinie Pawła Lewiego, Scheidtmanna, Kautskiego i całego tego bractwa było, rzecz jasna, szczególnie zachwycić się błędami wielkiej komunistki. Każdemu swoje”.

U Lenina uczymy się i nadal będziemy się uczyć właściwego stosunku do przeszłości polskiego ruchu rewolucyjnego i do błędów będących wyrazem ówczesnej niedojrzałości tego ruchu. Przyswajając sobie leninowską analizę tych błędów, odrzucamy — tak jak uczył Lenin — wszelkie pedantyzm i ahistoryczne tendencje do pomniejszenia wybitnej roli rewolucyjnej SDKPiL, bohaterkiej partii Róży Luksemburg, Juliana Marchlewskiego, Feliksa Dzierżyńskiego.

Studium dzieł Lenina i Stalina, a zwłaszcza tych dzieł, które poświęcone są Polsce i polskiemu ruchowi rewolucyjnemu ułatwi nam walkę o pełne wykorzystanie wszelkich pozostałości socjaldemokratyzmu.

Z dzieł Lenina i Stalina, z dorobku KPZR czerniemy i będziemy czerpać naukę i oręż do walki przeciw socjaldemokratyzmowi i wszelkim przejawom nacisku obcej nam ideologii.

Tow. Bierut, wierny uczeń Lenina i Stalina, niejednokrotnie wskazywał nam na konieczność zdecydowanej walki z wszelkimi przejawami korzenia się przed żywiołowością, na konieczność czepiania z historycznych doświadczeń KPZR.

„...historia KPZR — mówił tow. Bierut — partii stosującej się do całej swej praktyce zasady naukowej teorii i ideologii marksizmu-leninizmu — doświadczenia w sposób najlepszy, jak potężne znaczenie ma świadomość rewolucyjna, idea kierująca ruchem społecznym, walka klasowa, tworzącym wszystkim mas pracujących w budownictwie socjalizmu”.

Walka przeciw wąskiemu a więc ślepego praktycyzmowi, walka o lepsze ideologiczne uzbrojenie wszystkich ogniw naszej partii, o oświetlenie dróg rozwojowych naszego ruchu rewolucyjnego refleksorem leninowskiej analizy, to zarazem walka o przyspieszenie budownictwa socjalistycznego, o zbliżenie się do tego wzoru, jaki dla nas stanowi Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego.

Szczególnie doniosłe i aktualne znaczenie ma walka o zacieśnienie więzi braterstwa i so-

lidarności między klasą robotniczą i chłopstwem pracującym, a więc walka o podniesienie wśród klasy robotniczej świadomości jej zadań historycz-

nych, jej roli kierowniczej w sojuszu robotniczo-chłopskim, jej odpowiedzialności za zacieśnienie i pogłębienie tego sojuszu.

Podnieść w klasie robotniczej świadomość jej kierowniczej roli w sojuszu robotniczo-chłopskim

Partia nasza, wierna nauce Lenina, wierna zasadom humanizmu socjalistycznego, w trosce o dobro człowieka pracy wysuwa dziś ze szczególną siłą hasło szybszego podniesienia stopy życiowej szerokich mas. W celu realizacji tego hasła konieczne jest w pierwszym rzędzie szybsze podniesienie produkcji rolnej, co łączy się nie rozrywaniem z zacieśnieniem sojuszu robotniczo-chłopskiego i zwiększeniem pomocy dla chłopów mało i średniorolnych ze strony państwa demokracji ludowej, państwa wypełniającego funkcję dyktatury proletariatu.

W tej sytuacji wszelkie przejawy niedocenienia problemów sojuszu robotniczo-chłopskiego wymagają zdecydowanego przeciwdziałania ze strony partii.

„Głównym obciążeniem części naszego aktu w realizacji sojuszu robotniczo-chłopskiego — mówił tow. Bierut — są nieprzezwyciężone, niewypracowane do końca resztki wpływu luksemburgizmu, socjaldemokratyzmu w stosunku do chłopstwa. Tu i ówczas wychodzi na jaw niedostateczne widzenie i rozumienie (kierujący w chłopstwie sił rewolucyjny i zbieżności interesów chłopskich i robotniczych w sprawach podstawowych, w sprawie umocnienia władzy ludowej, w sprawie dalszego pogłębienia wzajemnej zależności od kultury, w sprawie dalszego wzrostu dobrobytu i kultury chłopów pracujących poprzez wzrost ich produkcji rolnej, w sprawie przestąpienia drobnogospodarstwa chłopskiego na drogę gospodarki socjalistycznej”.

Kto nie widzi całokształtu tej istotnej wspólnoty interesów, stanowiącej podstawę sojuszu robotniczo-chłopskiego, ten łatwo wpada w jednostronne, ograniczone, a więc spazyczne

Idee Lenina — niezawodnym drogowskazem w walce narodów o pokój

Wielkie idee Lenina przyświecają nam w tej walce o pokój.

Lenin uczył masy pracującą czynności wobec kłopotów imperialistów, którzy w głębokiej tajemnicy szykowali wojnę aby zamaskować swe zbrodnicze plany, oszukać i zaskoczyć narody.

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego stojąca na czele wszystkich sił walczących o utrzymanie pokoju, wierna wskazaniom Lenina nie tylko demaskuje wobec narodów zbrodnicze kłopoty podstępne czy wojenne, ale skutecznie krzyżuje ich podstępne czy na odmiennie bezcelne próby zepchnięcia narodów w przepaść nowej wojny.

Jakże wyrosły siły klasy robotniczej i całego obozu pokoju i postępu od okresu pierwszej wojny imperialistycznej, gdy Lenin i jego partia były jedną siłą konsekwentnie walczącą przeciw zbrodniczej wojnie i jasno wskazującą realną drogę wyjścia z wojny imperialistycznej poprzez obalenie imperializmu.

Bolszewicy i mniej lub bardziej konsekwentnie podążający za nimi antywojenni partie robotnicze w okresie pierwszej wojny światowej walczyły w niesłuchanie ciężkich warunkach z falą szowinizmu, z rozbustwionym terrorem politycznym i z całą potęgą państwa imperialistycznego, a jednak w ostatecznym rachunku zwycięzcy okazali się właśnie bolszewicy, a przegrani imperializm, tracąc raz na zawsze panowanie nad 1/6 globu ziemskiego.

Druga wojna światowa rozgrymana przez imperialistów do-

zrozumienie zasad realizacji sojuszu robotniczo-chłopskiego, gotów jest wtedy widzieć w chłopie tylko sprzedawcę produktów rolnych, a nie sojusznika klasy robotniczej, a więc gubi to, co stanowi sedno sojuszu robotniczo-chłopskiego”.

Przebieg dyskusji przedzjazdowej i rozmach przedzjazdowego współzawodnictwa socjalistycznego wskazuje, jak wielkim zaufaniem darzą masy robotniczo-chłopskie PZPR, jak wielkie rezerwy produkcyjne, w mieście a zwłaszcza na wsi mogą być i będą uruchamiane, aby zabezpieczyć w latach 1954 — 55 pełne wykonanie zadań, które będą postawione przez II Zjazd w trosce o dobro człowieka pracy.

Wypowiedzi i twórczy czyn milionów ludzi pracy wymagają głębokiej analizy politycznej i wyciągnięcia wniosków dla uzupełnienia i precyzowania szczegółów naszej polityki gospodarczej i społecznej. Partia kieruje walką mas pracujących i wchłania polityczne masy na świadomych bojowników komunizmu, ale równocześnie partia uczy się od nas, studium doświadczenia twórczej pracy mas, pomnaża słowa Lenina, że „rozum dziesięciu milionów twórców stwarza coś nieporównanie bardziej genialnego niż najwielekisz i genialne przewidywanie”.

Wnikliwej analizy politycznej wymaga aktywność milionów ludzi pracy w największych organizacjach masowych a zwłaszcza w związkach zawodowych, Związku Młodzieży Polskiej, Związku Samopomocy Chłopskiej i komitetach Frontu Narodowego.

Sojusz robotniczo-chłopski jest fundamentem Frontu Narodowego jednoczącego wszystkich patriotów polskich w walce o pokój i realizację naszych ogólnonarodowych planów gospodarczych.

Prowadziła wbrew rachubom faszystów niemieckich i militarystów amerykańskich do dotkliwego oszczuplenia stanu posiadania imperializmu i wyzwolenia się spod jarzma kapitału nowych sześćset milionów ludzi w Europie i Azji.

Któż rozumny może wątpić w prawdę słów tow. Małenkowa, wypowiedzianych na XIX Zjeździe KPZR.

„Istnieją wszelkie podstawy aby przypuszczać, że trzecia wojna światowa spowoduje rozpnięcie się światowego systemu kapitalistycznego. Oto, że tak powiem, perspektywa wojny i ich następstw, jeżeli zostaną ona narzucony narodom przez podżegaczy wojennych, przez agresorów”.

Ale istnieje inna perspektywa, perspektywa utrzymania pokoju, perspektywa pokoju między narodami. Perspektywa ta wymaga zakazu propagandy wojennej zgodnie z uchwałą ONZ, zakazu broni atomowej i bakteriologicznej, konsekwentnej redukcji sił zbrojnych wielkich mocarstw, zawarcia Paku Pokoju między mocarstwami, rozszerzenia stosunków handlowych między krajami, przywrócenia jednolitego rynku międzynarodowego oraz innych analogicznych środków zmierzających do utrwalenia pokoju.

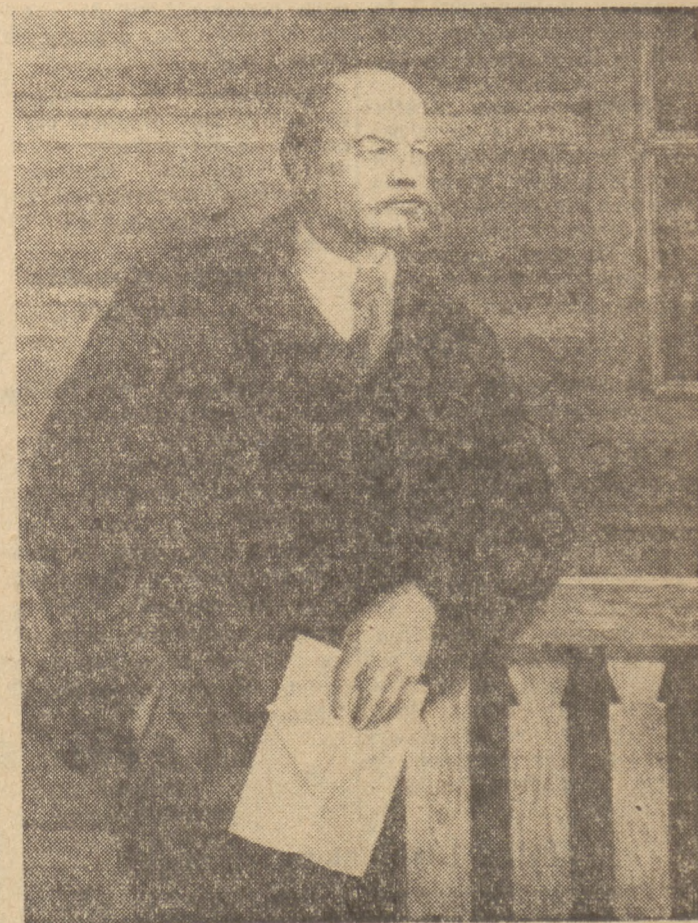
Zastosowanie tych środków w imieniu pokoju, wyzwalającego narody z kresu niesłuchanego trwania zasobów materialnych na zbrojenia i przygotowania do niszczycielskiej wojny, pozwoli natomiast wykorzystać te zasoby dla dobra narodów Związku Radzieckiego, dla realizacji tych środków, za perspektywę pokoju między narodami”.

Leninowska polityka pokojowa KPZR cieszy się poparciem mas pracujących całego świata

PZPR całkowicie solidaryzuje się z leninowską pokojową polityką KPZR i bratnich partii komunistycznych i robotniczych. Polityka pokojowa krajów socjalizmu i demokracji ludowej znajduje poparcie narodów ujarzmionych przez imperializm i wśród mas pracujących w samych krajach imperialistycznych, podczas gdy polityka amerykańskich i neohitlerowskich podżegaczy wojennych

wywołuje nie tylko opór ze strony mas pracujących, ale również głęboki niepokój i tarcia w obozie burżuazji, co szczególnie jasnowo ujawnia się we Francji, Italii i Japonii.

Dotkliwie ciosy otrzymane na polach Korei oraz potężny nacisk ludowych i poczucie rosnącej izolacji na arenie międzynarodowej zmusiły polityków i generałów waszyngtonskich do podpisania rozejmu i

„Lenin w Poroninie” — obraz Wojciecha Fangora

paraliżują ich podstępne próby zerwania tego rozejmu.

Mimo na wpół faszystowskiego terroru, panującego dziś w Stanach Zjednoczonych, odzwajają się w tym ujarzmionym przez plutokratów kraju głosy ludzi uczciwych i to nie tylko ze środowiska robotniczego, głosy prawdziwych patriotów amerykańskich nawołujące do zawrócenia z drogi faszystów i wojny, z drogi Mac Arthurów i Mac Carthy’ch.

Naród polski, który zawsze żył głęboko sympatycznie do narodu amerykańskiego, życzy z

całego serca patriotom amerykańskim, aby ich głos zagłuszył histeryczne wrzaski podżegaczy wojennych, wstrząsnął sumieniem ludu Stanów Zjednoczonych, uratował ich ojczyznę przed tragedią, ku której pchał Amerykę waszyngtoński naciągawca Hitlera.

Naród polski, skupiony wokół swego rządu robotniczo-chłopskiego, związany braterskim sojuszem z potężnym mocarstwem radzieckim i krajami demokracji ludowej, spokojnie patrzy w przyszłość i głęboko wierzy w zwycięstwo sił pokoju nad siłami wojny.

Chorobliwe majaczenia rewizjonistów bońskich

Nieprzemyślnie wypadły antypolskie i antyradzieckie odwołania zachodnio-niemieckie być może działają na rozgorączkowane głowy SS-owców wypuszczonej z więzień przez listówczych wujaszów z Ameryki i Anglii, ale w Polsce Ludowej budzą tylko pogardę dla rozbierających awanturników.

Świętoszkowały pan Adenauer ze starczym uporem belkocze o zmianie granic na Odrze i Nysie, próbując z jezicką obłądą wzmawiać tym, którzy pragną być oszukani, że dokona te-

Kto mówi o zmianie granic na Odrze i Nysie, ten mówi o wojnie, a faszystowski anarcho awanturnik wojenny warto przypomnieć żalosny koniec ich faszystowskich poprzedników i mistrzów — Hitlerów i Himmlerów, Goeringów i Mussolinich.

W pełni popieramy walkę patriotów niemieckich o Niemcy zjednoczone, pokojowe i demokratyczne

Piętnując faszystowskich odwoławców i zbrodniarzy wojennych, oczywiście nie utracamy Adenauerów, Fringsów i Kesselringów z narodem niemieckim.

Wyzwolony naród polski, wychowywany jest przez PZPR w duchu głębokiego antyimperializmu, nierozrywally związanego z patriotyzmem.

Zarówno z punktu widzenia międzynarodowych interesów klasy robotniczej, jak i punktu widzenia interesów Polski w pełni uznajemy i całkowicie popieramy dążenia i walkę patriotów niemieckich o zjednoczenie narodowe Niemiec w ramach demokratycznego i pokojowego państwa, w granicach ustalonych w Poczdamie.

Naród polski popiera bez żadnych zastrzeżeń radzieckie propozycje w sprawie zjednoczenia Niemiec i zawarcia sprawiedliwego traktatu pokojowego

go ze zjednoczonymi, demokratycznymi, pokojowymi Niemcami.

W tej doniosłej sprawie, o żywotnym znaczeniu dla Polski i Niemiec, dla Europy i całego świata, stwierdzamy podobnie jak we wszystkich innych węzłowych zagadnieniach politycznych, że interesy Polski Ludowej są całkowicie zbieżne z interesami Związku Radzieckiego i całego międzynarodowego obozu pokoju i postępu.

Doświadczenie historyczne przekonało najszerze masy polskie o prawdziwie wskazywał rewolucjonistów polskich, którzy od dziesięciu lat uczyli masy pracujące, że tylko w najsłabszym sojuszu z rewolucyjnym ruchem rosyjskim i w oparciu o ten ruch wcieli się w zwie narodowe i socjalne wyzwolenie ludu polskiego.

Postać Lenina otoczona jest gorącą miłością narodu polskiego

Doświadczenie najbardziej przełomowego okresu naszej światowej historii wykazało, że tylko dzięki zwycięstwu Lenina i jego partii Polska mogła odzyskać samodzielną narodową, że tylko dzięki rozgromieniu faszystów niemieckiego przez kraj Lenina i Stalina naród polski mógł uratować się przed fizycznym wytopieniem, że tylko dzięki braterskiej pomocy Związku Radzieckiego lud polski może dziś budować socjalizm i nie obawiać się interwencji imperialistycznej.

Doświadczenie historyczne, a zwłaszcza doświadczenie ostatniego dziesięciolecia sprawiło, że idee leninowskie znalazły w dzisiejszym gruncie wśród polskiego ludu pracującego, że każde setek milionów ludzi pracy wszystkich ras i wszystkich kontynentów, Lenin żyje i żyć będzie poprzez wieki!

cią i głęboką, czcila podobnie jak w bratnich republikach radzieckich.

Zadne machinacje jawnych czy ukrytych wrogów naszego narodu nie są w stanie podważyć tych doniosłych faktów historycznych, nie potrafią osłabić braterskiej więzi łączącej nasz kraj z radziecką twierdzą nasz kraj z wolnością narodów, nie zdolają zahamować marszu polskiego ludu pracującego w ślad za ludem radzieckim i wespół z ludem radzieckim po drodze wyznaczonej przez Lenina i Stalina.

W tym bojowym marszu ku słonecznym dniom komunizmu, w twórczym pokojowym trudzie wyzwolonych narodów, we wzajemnych kochających sercach setek milionów ludzi pracy wszystkich ras i wszystkich kontynentów, Lenin żyje i żyć będzie poprzez wieki!

W. I. Lenin przemawia do władz radzieckich — obraz pędzla Sierowa

